

РЕШЕНИЕ

№ 449

гр. Кърджали, 16.10.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – КЪРДЖАЛИ, III СЪСТАВ, в публично заседание на деветнадесети септември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Деян Ст. Вътов

при участието на секретаря Евгения Пинева
като разгледа докладваното от Деян Ст. Вътов Гражданско дело №
20235140100011 по описа за 2023 година

Предявен е, с оглед направеното в съдебно заседание на 19.09.2023 г. изменение, иск на Н. А. С., ЕГН ***** против дирекция „Национална система 112“ при Министерство на вътрешните работи, адрес: гр. София, ул. „Н.Габровски“ № 30 за осъждането на ответника да заплати на ищеца сумата от 5551,70 (пет хиляди петстотин петдесет и един лева и 70 ст.) лева, представляваща разликата между дължимото и получаваното от ищцата трудово възнаграждение за периода 01.02.2017 г.- 24.07.2022 г., ведно със законната лихва считано от 04.01.2023 г. до окончателното ѝ изплащане.

Ищцата твърди, че е работила като оператор 112 в Районен център 112- Кърджали за периода от 2008 г. до юли 2022 г., първоначално като държавен служител, а впоследствие по трудов договор. Сочи, че със ЗИДЗМВР (ДВ, бр. 81 от 14 октомври 2016 г.) и по силата на § 70, ал.1 считано от датата на влизане в сила на този закон - първи февруари 2017 г., се преобразуват в трудови правоотношения служебните правоотношения на държавните служители в МВР, за които се прилага § 86 от Закона за изменение и допълнение на Закона за Министерството на вътрешните работи (ДВ, бр. 14 от 2015 г.) и които към датата на влизане в сила на този закон заемат длъжности за държавни служители т.2 със средно образование. Сочи още, че съгласно § 76 на същия ЗИДЗМВР, при сключване на трудовите договори на лицата по § 70 се определя основно месечно възнаграждение така, че същото, намалено с дължимия данък и задължителните осигурителни вноски за сметка на осигуреното лице, да не е по-ниско от получаваното към датата на влизане в сила на този закон възнаграждение, определено по реда на Закона за Министерството на вътрешните работи и включващо заплата за длъжност, допълнително възнаграждение за прослужено време и за научна степен и левовата равностойност на храната по чл. 181, ал. 1. Твърди се в исковата молба, че заплата на ищцата към 01.01.2017 г. е била в размер на 617 лева, допълнително възнаграждение за прослужено време - 40 %, в размер на 246,80 лева и левовата равностойност на храната по чл. 181, ал. 1.- 120 лева или всичко 983,80 лева или съгласно § 76 от ПЗРЗИДЗМВР трудовото ѝ възнаграждение от 01.02.2017 г. намалено с дължимия данък и задължителните осигурителни вноски за сметка на осигуреното лице би следвало да не е по-ниско от 983,80 лева. Твърди, че с трудов договор от № *****/

01.02.2017 г. ѝ било определено основно месечно възнаграждение в размер на 1096 лева и добавка за работа в МВР в размер на 5% от заплатата за длъжност или общо 1150,80 лева. След приспадане на дължимия данък и задължителните осигуровки нетното ѝ възнаграждение след 01.02.2017 г. възлизало на 897,55 лева или с 86,25 лева по-малко на месец в сравнение със сумата 983,80 лева. Счита, че при преизчисляване на основното трудово възнаграждение е допусната грешка, като заплатата за длъжността е следвало да бъде по-висока. Така за периода от 01.02.2017 г. до 24.07.2022 г. ищцата сочи, че не е получавала в цялост дължимото ѝ се трудово възнаграждение. Претендира разноски.

В писмен отговор ответникът възразява за отхвърляне на предявения иск. Изтъква, че редът за определяне на основното месечно възнаграждение на лицата, работещи по трудово правоотношение в МВР се определя в чл. 180 от ЗМВР. Соци, че със Закона за изменение и допълнение на Закона за Министерството на вътрешните работи (обн. ДВ, бр. 81 от 2016 г., в сила от 14.10.2016 г.) и конкретно с § 47 от него чл. 180, ал. 3 е изменен като думите „с вътрешните правила за работната заплата“ се заменят със „с наредбата“, както и че със заповед № 81213-278/17.03.2015 г. на министъра на вътрешните работи са утвърдени Вътрешните правила за работната заплата на служителите в МВР (ВПРЗ) със съответни изменения и допълнения през годините, които се прилагат до отмяната им със заповед № 81213-1110/25.08.2017 г. на министъра на вътрешните работи и приемане на Наредба № 81213-919 от 13.07.2017 г. (обн. ДВ, бр. 60 от 25.07.2017 г., в сила от 25.07.2017 г.) за размера на основните месечни възнаграждения на държавните служители по чл. 142, ал. I, т. 1 и ал.3 от Закона за Министерството на вътрешните работи и размера на началните и максималните заплати за длъжност на лицата, работещи по трудово правоотношение. В т.3 на § 70 (в сила от 01.02.2017 г.) от ПЗР на същия ЗИД на ЗМВР (обн. ДВ, бр.81 от 2016 г.) се предвижда, че считано от датата на влизане в сила на този закон се преобразуват в трудови правоотношения служебните правоотношения на държавните служители в МВР, за които се прилага § 86 от Закона за изменение и допълнение на Закона за Министерството на вътрешните работи (ДВ, бр. 14 от 2015 г.) и които към датата на влизане в сила на този закон заемат длъжности за държавни служители със средно образование. Признава, че в посочената хипотеза попада и г-жа Н. С., като същевременно разпоредбата на § 76 от ПЗР на ЗИДЗМВР (обн. ДВ, бр.81 от 2016 г.) определя, че при сключване на трудовите договори на лицата по § 70 и 75 се определя основно месечно възнаграждение така, че същото намалено с дължимия данък и задължителните осигурителни вноски за сметка на осигуреното лице, да не е по-ниско от получаваното към датата на влизане в сила на този закон възнаграждение, определено по реда на Закона за Министерството на вътрешните работи и включващо заплата за длъжност, допълнително възнаграждение за прослужено време и за научна степен и левовата равностойност на храната по чл. 181, ал. 1. Представя се детайлна информация относно формирането на спорното трудово възнаграждение, съгласно определения ред в МВР, а именно: до 31.01.2017 г. на г-жа Н. С. е определено месечно възнаграждение, както следва: заплата за длъжност - 617,00 лв, съгласно заповед УРИ № 10530з472/07.10.2016 г. за преназначаване на държавни служители в ДНС 112 - МВР и съобразно заповед № 81213-664/05.06.2015 г. на министъра на вътрешните работи за изменение на Вътрешни правила за работната заплата на служителите в МВР, където в Приложение № 2 към чл. 4 „Държавни служители със средно образование“, под № 41 „старши технически сътрудник“ е посочено основното месечно възнаграждение за заплатата за длъжност; Допълнително възнаграждение за прослужено време 40% - 246, 80 лв.; Не получава допълнително възнаграждение за научна степен; Левовата равностойност на храната по чл. 181, ал. 1 от ЗМВР за 2017 г. е 120,00 лева месечно. На това основание и след приспадане на дължимия данък по ЗДДФЛ от 10 на сто, ответникът сочи, че е определена база от 897 лв., от която следва да не е по-ниско новото определено основно месечно възнаграждение при сключване на трудов договор от 01.02.2017 г., след намаляване с дължимия данък и задължителните осигурителни вноски за сметка на осигуреното лице.

Твърди се, че на тази основа на ищцата е определена заплата за длъжност от 01.02.2017 г. в размер на 1096,00 лв., към която се изчислява добавката за работа в МВР от 5 на сто в размер на 54,80 лв. Техният сбор формира основно месечно възнаграждение в размер на 1150, 80 лв., което намалено с дължимия данък от 10 на сто и задължителните осигурителни вноски за сметка на осигуреното лице (общо 13,34%) определят сумата от 897,55 лв., която е по-висока с 0,13 лв. от получаваното от ищцата възнаграждение. Твърди се, че сумата, посочена в първата таблица от исковата молба (на стр. 3) на ред „Чисто за получаване“ в колоната „до 01.2017 г.“, не е правилна, тъй като не е приспаднал дължимият данък в размер на 86,38 лв. по ЗДДФЛ от 10 на сто. Излагат се съображения, че при определяне на основното месечно възнаграждение следва да се спазва редът, определен в Закона за Министерството на вътрешните работи, както и че към дата на сключване на трудовия договор 01.02.2017 г. продължават да действат Вътрешните правила за работната заплата на служителите в МВР. Сочи, че в сключения трудов договор с ищцата от 01.02.2017 г. на длъжност младши специалист (оператор - 112) е записано, че основното месечно възнаграждение на служителя е в размер на заплата за длъжност 1096 лв., което е почти на максималния размер на заплатата за длъжност от 1105 лв. и добавка за работа в МВР в размер на 5 % от заплатата за длъжност, като в случая напълно са спазени всички условията на § 76 на ПЗР на ЗИДЗМВР. В условията на евентуалност прави възражение за изтекла погасителна давност. Иска да се постанови решение, с което да се отхвърли като неоснователен предявеният иск, като претендира разноски за юрисконсултско възнаграждение на основание чл. 78, ал. 8 от ГПК.

Съдът, като съобрази наведените от страните твърдения, оспорвания, доводи, възражения и доказателствата по делото, преценени по чл. 235, ал. 2 ГПК, приема исковата претенция за допустима, а по същество и за неоснователна, като съображенията за това са следните:

Установява се от приетите по делото писмени доказателства, а и между страните не е налице спор, че в периода от 2008 г. до юли 2022 г. ищцата е работила като оператор на тел. 112, първоначално като държавен служител, а впоследствие по трудов договор, сключен с ответника. Промяната на правоотношението от служебно в трудово е настъпила на основание § 70, ал.1 от ЗИДЗМВР (ДВ, бр. 81 от 14 октомври 2016 г.), който предвижда преобразуване на правоотношенията от служебни в трудови на определена категория лица, работещи в системата на МВР, считано от 01.02.2017 г. Не се спори, че ищцата попада в тази категория лица, както и че между страните е сключен трудов договор от № *****/01.02.2017 г., който е прекратен на 24.07.2022 г. поради пенсионирането на ищцата.

Спорът по делото се концентрира до това дали при промяната на правоотношението в трудовото възнаграждението е определено правилно, в съответствие с нормативната уредба - § 76 от ЗИДЗМВР, и оттам дали ищцата е получавала в рамките на исковия период по-ниско възнаграждение от правно дължимото.

В тази връзка следва да се изтъкне, че правната квалификация на иска не е по чл. 82 ЗЗД – иск за обезщетение за пропуснати ползи, а по чл. 128, т. 2 КТ – иск за неплатено в цялост трудово възнаграждение. Касае се трудовоправен спор, което обуславя и процесуалната правоспособност на ответника, който не е отделен правен субект, но има качеството работодател и може да бъде страна в гражданския процес. Правна квалификация обаче е без значение за допустимостта на процеса, тъй като предмета на делото се определя на база фактическите твърдения на страните и отправеното до съда искане. Посоченото в исковата молба, че се касае до иск за пропуснати ползи по същество представлява становище на ищеца по правната квалификация, изразена словом, което не обвързва съда. Съдът е длъжен служебно да определи правилната правна квалификация, която в случая би била от значение за преценката с какъв давностен срок се погасява претендираното вземане, доколкото според чл. 358, ал. 1, т. 3 КТ исковете по трудови спорове се предявяват в 3-

годишен давностен срок.

По същество на правния спор настоящият съдебен състав намира, че трудовото възнаграждение на ищцата е определено в съответствие със закона.

Според § 76 на ПЗР на ЗИДЗМВР (ДВ, бр. 81 от 14 октомври 2016 г.), при сключване на трудовите договори на лицата по § 70 и 75 се определя основно месечно възнаграждение така, че същото, намалено с дължимия данък и задължителните осигурителни вноски за сметка на осигуреното лице, да **не е по-ниско от получаваното към датата на влизане в сила на този закон възнаграждение**, определено по реда на Закона за Министерството на вътрешните работи и включващо заплата за длъжност, допълнително възнаграждение за прослужено време и за научна степен и левовата равностойност на храната по чл. 181, ал. 1.

Смисълът на закона е лицата, чиито правоотношения се променят от служебни в трудови да получат занапред същото възнаграждение каквото са получавали и до момента, след като се приспадат съответните данъчни и осигурителни тежести. Това е така, тъй като лицата, които се намират в служебни правоотношения са освободени от задължението за заплащане на осигурителни вноски, за разлика от лицата, работещи по трудов договор. Ето защо изискването на § 76 на ПЗР на ЗИДЗМВР основно месечно възнаграждение да бъде определено така, че същото, намалено с дължимия данък и задължителните осигурителни вноски за сметка на осигуреното лице, да не е по-ниско от получаваното към датата на влизане в сила на този закон възнаграждение, визира получаваното преди промяната нетно възнаграждение. Противното тълкуване на закона, а именно, че размерът на основното месечно възнаграждение по трудовия договор след приспадане на дължимите данъчни и осигурителни вноски следва да се равнява на получаваното брутно възнаграждение, е противно на закона, тъй като би довело до нарушение на принципа за забрана на неоснователното обогатяване. Така лицата § 70 и 75 биха получили по-високо възнаграждение в сравнение с получаваното преди промяната на правоотношението, без да се променя характерът на изпълнявана от тях работа.

В случая ищцата поддържа, че размерът на основното и трудово възнаграждение, след като се приспадат съответните данъчни и осигурителни тежести, би следвало да не е по-ниско от сумата 983,80 лева, което не е така. Тази сума е равна не на получаваното - по см. на § 76, ал.1 от ЗИДЗМВР, от ищцата възнаграждение като държавен служител, а на brutното ѝ възнаграждение. Нетно възнаграждение на ищцата е било в размер на 897,42 лева. Именно от тази сума следва да не е по-ниско новото нетно възнаграждение, което е равно на определено основно месечно възнаграждение след намаляване с дължимия данък и задължителните осигурителни вноски за сметка на осигуреното лице. Това изискване е изпълнено в цялост. Не се спори, а и от приетите по делото писмени доказателства и експертиза, категорично с установява, че основното възнаграждение на ищцата е определено в размер на 1150, 80 лева, което намалено с дължимия данък от 10 на сто и задължителните осигурителни вноски за сметка на осигуреното лице възлиза на сумата от 897,55 лева, която е по-висока от получаваната преди това сума от 897,42 лева. В тази връзка съдът изцяло кредита заключението на приета ССЧЕ що се касае до размера на получаваните преди и след 01.02.2017 г. нетни трудови възнаграждения от ищцата. В останалата си част експертизата също е правилна като математически изводи, но тя е изготвена на база погрешно зададени въпроси.

След като чиста сума (нетното възнаграждение) получава от ищцата след промяната на правоотношението в трудово е по-висока в сравнение с получаваното преди това нетно възнаграждение, то съдът намира, че исковата претенция се явява неоснователна.

В допълнение следва да се изтъкне, че съдът споделя възраженията на ответника, че ако основното възнаграждение на ищцата би било определено според твърдяната от нея методика, то това би довело до по-висок размер на основното ѝ възнаграждение от максималния размер на за съответната длъжност. Последното също е аргумент за това, че §

76 на ПЗР на ЗИДЗМВР визираща получаваното нетно, а не брутно възнаграждение, тъй като в противен случай лицата по § 70 и 75 ще се окажат с по-високи основни възнаграждения от максимума за съответната длъжност, което би довело до поставянето на тази лица в привилегировано положение в сравнение с лицата, наети по трудови правоотношения за същата длъжност след 01.02.2017 г.

Възражението за изтекла давност също би било частично основателно, но съдът няма да го разглежда, тъй като по давност се погасяват единствено съществуващи вземания, какъвто не е случаят.

Ответникът има право на разноски за юрисконсулт, които предвид фактическата и правна сложност на делото съдът определя на 150 лева.

Така мотивиран, РС-Кърджали

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ предявения иск по чл. 128, т. 2 КТ на Н. А. С., ЕГН ***** против дирекция „Национална система 112“ при Министерство на вътрешните работи, адрес: гр. София, ул. „Н.Габровски“ № 30 за осъждането на ответника да заплати на ищеца сумата от 5551,70 (пет хиляди петстотин петдесет и един лева и 70 ст.) лева, представляваща разликата между дължимото и получаваното от ищцата трудово възнаграждение за периода 01.02.2017 г.- 24.07.2022 г., ведно със законната лихва считано от 04.01.2023 г. до окончателното ѝ изплащане

ОСЪЖДА на основание чл. 78, ал. 3 ГПК „Н. А. С., ЕГН ***** да заплати на дирекция „Национална система 112“ при Министерство на вътрешните работи, адрес: гр. София, ул. „Н.Габровски“ № 30 сумата от 150 (сто и петдесет) лева разноски за юрисконсулт.

Решението подлежи на обжалване в двуседмичен срок от връчването му пред ОС-Кърджали.

Съдия при Районен съд – Кърджали: _____